

A hitetlenség büntetése

Jézus mondja az Atyáról: „Aki küldött engem, velem van. Nem hagyott magamra, mert én mindenkor azt teszem, ami neki kedves.” Az Atyának az a kedves, hogy nem tért le a számára kijelölt Útról. Nem hagyta magát letéríteni, félrevezetni, pedig volt erre kísértés több formában is. Péter jó szándéktól hajtva le akarja beszélni a rá váró szenvedésekről (Mt 16,22). Aggódó anyja és rokonai erővel magukkal akarták vinni, hogy eltántorítsák prófétai működésétől (Mk 3,21). A farizeusok fenyegető fellépése ellenére a szombati gyógyítás mellett érvelt (Mt 12,9; Jn 5,1.16) Nem hagyta el Isten Ügyét, ezért az Atya sem hagyta el őt. Kölcsönös megfelelésről van szó, egymásra hagyatkozásról, tökéletes összhangról.

Ha egy vallásos tárgyú párbeszéd nem a magasságos Isten szeretetéből indul ki, akkor – itt alatt – előbb-utóbb elszabadulnak a mélyből jövő indulatok, és fizikai erőszakhoz vezetnek. Jézus a Fentről küldött, ő az, aki képes összekötő lenni ég és föld között, ő az a lajtorja, amin felkapaszkodhatunk a Teremtőhöz, s aki egyben itt van a szívünkben is. Akik elutasítják őt, a hitetlenség vétkében bűnösök. Róluk mondja Jézus: „Meghaltok bűneitekben, ha nem hiszitek, hogy én vagyok”, ti. a Megváltó (Jn 8,24).

Aki tévúton jár, objektíve vétkezik, tudatlansága ellenére is. Ha meg a vétsége tudatos, akkor a lelki halál állapotába kerül. Jézus azért jött, hogy a tudatlanul tévúton járókat visszavezesse a helyes útra. Jézus Megváltó abban az értelemben is, hogy átállítja az életünk „váltóját”, és a vakvágányról a helyes vágányra tereli „vonatunkat”.

Jézus többször is mondja, hogy az Atya beszél és cselekszik általa (Jn 5,36; 12,49; 14,10).

Nekünk is adott esetben engednünk kell, hogy Jézus beszéljen és cselekedjen általunk, a Lélek közreműködésével.

A Diabolosz, a Sátán (a széthúzó), hang és kép különléte – azt hajtogatja, hogy: „Ragadd meg „Az”-t, és add nekem!, s békén hagylak egy időre!” (Személytől-tárgyig: „én”–„Az” függőség.)

A Messiás, a Megváltó (az Egyeséget Alkotó), Hang és Kép egyezése – azt sugallja, hogy: „Ragadj meg engem, és adj tovább!”, s tied lesz az Örök Boldogság. (Személytől-személyig: „Én”–„TE” szent viszony.)

Ez legyen létem mozgatórugója, az életem Istennek tetsző módja!

Rohonczi Gábor, Budapest